

vidst at sætte sin Villie igjennem. Jeg har vel ogsaa hørt Mange sige, at en Valgbarheds-census Intet har at betyde, og et æret Medlem i denne Sal — jeg sigter herved til det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgfreds (F. Mourier-Petersen) — har sagt i en Forhandling, der ligger noget tilbage, at en Valgbarheds-census er principstridig og uheldig; men det ærede Medlem vilde dengang ikke indlade sig paa at bevise denne sin Paastand, thi han meente, at det var Noget, som ikke trængte til Beviis. Jeg har imidlertid ikke kunnet forstaae, hvorledes man kan sige, at en Valgbarheds-census er principstridig. Skulle vi overhovedet have Census — jeg forlanger den ikke for mit Vedkommende — forekommer det mig, at den Valgbarheds-census dog er langt at foretrække for en Valgrets-census; men vil man sige, at en Valgbarheds-census, vi nu have til Landstinget, ikke er høi eller betryggende nok, kan jeg gaae med til at forhøie den, hvorimod jeg ikke kan være med til at fravige Hovedgrundsætningen i Grundloven af 5te Juni 1849, som er den frie, almindelige Valgret. Naar vi ville tage Erfaringen til Hjælp, maae vi dog sige, at den lærer os, at der meget godt kan blive valgt fornemme, indflydelsesrige Folk uden baade Valgrets- og Valgbarheds-census. Have vi ikke tidligere seet det, og have vi ikke i disse Dage seet et lysende Exempel derpaa deri, at den ærede Conseils-præsident er bleven valgt til Medlem af dette Thing, uden baade Valgrets- og Valgbarheds-census? Hvad jeg kan være med til, er altsaa det subsidiaire Forslag, der er stillet under Nr. 6; men kan det ikke opnaaes vedtaget, eller kan Regjeringen ikke gaae ind derpaa, — der faldt ved 1ste Behandling nogle Uttringer fra den høitærede Conseils-præsident, som hentydede dertil, — seer jeg mig nødsaget til at stemme mod hele det foreliggende Forslag. Jeg gjør det kun nødbigt, men jeg kan ikke være med til at bryde den Grundsætning og den Grundvold, som efter min Mening er Hovedhjørnestenen i Grundloven af 5te Juni 1849. Hvis det er saa, at den ærede Regjering ikke kan modtage nogen som helst Forandring i Forslaget, kan jeg ikke nægte, at det har forundret mig at høre udtale, at Regjeringen staaer paa Overens-

komstens Grundlag, thi mellem hvem skal da denne Overenskomst være, naar det ikke er mellem de berettigede Parter i Sagen? Jeg skal dog mene, at Rigsdagen endnu er berettiget Part i denne Sag, og det har man heller ikke fra Begyndelsen af benægtet. Jeg skal saaledes minde om, at den forrige Regjering da den først forelagde sit Forslag til Danmarks Riges gjennefete Grundlov for Rigsraadet, og da den fra Rigsdagens Side, navnlig fra den Side, hvortil jeg hører, blev gjort opmærksom paa det Urigtige og Ubillige heri, sagde, at det alene var Hensigtsmæssigheds-Hensyn, som havde ledet den dertil; men hvori bestod da denne Hensigtsmæssighed? Deri, at naar man først fik Forslaget vedtaget i Rigsraadet, og Rigsdagen derefter gjorde Forandringer deri, var det lettere at vende tilbage med Forslaget til Rigsraadet, end det Omvendte vilde være Tilfældet. Dette viser dog tydeligt, at Ingen dengang tænkte paa, at der skulde forelægges Rigsdagen et Forslag, hvortil den kun skulde sige Ja eller Nei, uden at kunne gjøre en eneste Forandring deri. Der er to Medlemmer af den høitagede Regjering, nemlig den ærede Finansminister og den ærede Indenrigsminister, der begge som Medlemmer af Rigsraadets Landsting i sin Tid have indrømmet, at Rigsdagen havde den største Ret og det stærkeste Krav paa at faae Sagen først forelagt for sig, og de have begge ndtalt, at den Dei, hvorpaa man var slaaet ind, var hderst farlig og uhensigtsmæssig, netop fordi Rigsdagen ikke kom til sin Ret. Dette var dog ikke saaledes at forstaae, at de skulde have meent, at det var umuligt for Rigsdagen at gjøre Forandringer i et Forslag, som var vedtaget af Rigsraadet og tiltraadt af Regjeringen; men det maatte forstaaes saaledes, at Sagen ikke kom til at foreligge frit for Rigsdagen, hvad den heller ikke gjør i dette Øieblik. Jeg troer, at Alle maae indrømme, at det Forslag, der i dette Øieblik foreligger, ikke foreligger frit til Beslutning, men at der hviler et overordentligt Tryk paa hvert enkelt Medlem i denne Sag. Jeg skal minde om, at den uforandrede Sunigrundlov i Foraaret er gaaet 3 Gange igjennem i dette Thing med et temmelig stort Fleertal, og dette er et Beviis paa, hvilket